

Nimic nu este prea frumos
ca să fie adevărat.

Michael Faraday

Prolog

Au fost odată ca niciodată patru fete care împărțeau aceeași pereche de pantaloni. Fiecare dintre fete purta altă mărime și erau foarte diferite una de cealaltă, și totuși pantalonii le veneau ca turnați.

Ați putea să vă imaginați că asta nu este altceva decât un mit al zilelor noastre. Dar eu știu că este adevărat, pentru că eu sunt una dintre cele patru fete: eu fac parte din Frăția Pantalonilor Călători.

Am descoperit că avem niște pantaloni magici vara trecută, din pură întâmplare. Noi, cele patru prietene, ne despărțeam pentru prima dată. Carmen îi cumpărase, așa, într-o doară, dintr-un magazin de haine vechi, fără să se mai obosească să îi și probeze. Mai târziu, ea era cât pe ce să-i arunce, dar șansa a

făcut ca Tibby să-i observe. Mai întâi, i-a încercat ea, apoi eu, Lena, apoi Bridget, iar Carmen a fost ultima.

Când i-a încercat și Carmen, am înțeles că se întâmpla ceva neobișnuit. Dacă aceiași pantaloni ni se potriveau fiecareia dintre noi, și nu numai că ni se potriveau, dar ne veneau perfect, atunci nu erau niște pantaloni obișnuți. Pantalonii ăștia nu aparțin întru totul lumii reale, în care lucrurile sunt vizibile și palpabile. Sora mea, Effie, susține că eu nu cred în magie, și chiar a fost o vreme când într-adevăr nu credeam. Dar după prima vară a Pantaloniilor Călători, am început să cred.

Pantalonii Călători sunt cei mai frumoși blugi care au existat vreodată și, în plus, ei te tratează cu bunătate, blândețe și cu înțelepciune. Pe lângă toate astea, te mai și fac să arăți trăsnet...

Noi, membrele Frăției, eram prietene cu mult înainte să apară Pantalonii Călători. Ne cunoșteam încă dinainte să ne naștem. Mamele noastre fuseseră toate înscrise la același curs de gimnastică aerobică pentru femei însărcinate și toate trebuiau să nască în septembrie. Lucrul ăsta vă spune câte ceva despre noi, nu? De fapt, ceea ce avem noi în comun este faptul că mamele noastre au făcut prea multă gimnastică atunci când erau însărcinate și ne-au zguduit prea tare capetele în timpul vieții noastre intrauterine.

Ne-am născut fiecare la o diferență de șapte-prezece zile față de cealaltă. Întâi m-am născut eu,

mai devreme decât ar fi trebuit, la sfârșitul lui august, iar ultima a fost Carmen, mai târziu decât ar fi trebuit, la mijlocul lui septembrie. Știți cum sunt oamenii ăia care fac mare caz despre gemenii care s-au născut la diferență de trei minute unul față de celălalt, de parcă asta ar avea vreo importanță? Așa suntem și noi. Este foarte important că eu sunt cea mai mare, așadar cea mai matură și mai responsabilă, iar Carmen este mezina.

La început, mamele noastre erau foarte apropiate. Până când ne-au dat la grădiniță, se întâlneau de cel puțin trei ori pe săptămână, pentru ca noi să ne putem juca împreună. Își ziceau „Tomnaticile“ și, în cele din urmă, numele ăsta ne-a rămas nouă. Se întâlneau să stea de vorbă la aer, în grădina vreuneia dintre ele. În timp ce ele beau ceai cu gheață și mâncau roșii, noi ne jucam până nu mai puteam și, mai rar, ne și încăieram. Să fiu sinceră, îmi aduc aminte de mamele prietenelor mele, așa cum erau pe acea vreme, la fel de bine cum îmi aduc aminte de mama mea.

Noi, urmașele, ne mai amintim de vremurile acelea din când în când; ne place să le considerăm ca fiind o vârstă de aur, pentru că, treptat, pe măsură ce am crescut, prietenia mamelor noastre s-a destrămat. Apoi mama lui Bee a murit, lăsând în urmă un gol enorm, pe care nici una dintre ele nu a știut cum să îl umple. Sau poate că pur și simplu n-au avut curajul să o facă.

Mi se pare că termenul „prieten“ nu are atâta putere încât să redea pe deplin semnificația relației noastre. Suntem atât de legate una de cealaltă, încât uneori nici nu mai facem diferența între noi. Când stau lângă Tibby la cinema, ori de câte ori se întâmplă ceva amuzant sau înfricoșător în film, mă lovește zdravăn cu călcâiul chiar sub genunchi, dar eu nu observ decât a doua zi, când îmi apare o ditamai vânataia. În timpul orei de istorie, Carmen mă ciupește mereu de coate, iar Bee își reazemă bărbia pe umărul meu când încerc să îi arăt ceva la computer, clănțănind plictisită din dinți dacă vreau să îi explic ceva. Așa că, după cum vedeți, ne călcăm una pe alta pe picioare mai tot timpul, pentru că suntem atât de apropiate (bine, recunosc: adevărul este că, de fapt, eu am picioarele neobișnuit de mari, dar ce să-i faci!?).

Înainte să apară Pantalonii Călători, nu știam cum să ținem legătura atunci când trebuia să ne mai și despărțim. Nu ne dădusem seama că nu timpul petrecut împreună ne-a conturat personalitatea, ci despărțirea ne-a făcut mai puternice și mai mature. Lucrul acesta l-am învățat noi în prima vară a Pantaloniilor.

Pe parcursul anului care a urmat am tot așteptat și ne-am întrebat ce avea să ne aducă nou această a doua vară. Am învățat să conducem. Ne-am străduit să ne facem temele și să învățăm pentru examenele de sfârșit de an. Effie s-a îndrăgostit de mai multe ori, iar eu m-am chinuit din răsuputeri să scot acest

capitol din viața mea. Brian a devenit o prezență permanentă acasă la Tibby, care a început să vorbească despre Bailey din ce în ce mai rar. Carmen și Paul, din frați vitregi, au devenit prieteni. Însă toate trei o urmăream cu îngrijorare și cu afecțiune pe Bee.

În tot acest timp, Pantalonii au stat cuminți în șifonierul lui Carmen. Așa cum convenisem, erau niște Pantaloni de vară. Întotdeauna vara a fost anotimpul care ne-a marcat viața. În plus, din cauza regulii numărul 1 – nu aveam voie să-i spălăm – nu trebuia să îi purtăm prea mult. În schimb, m-am gândit la ei în fiecare zi de toamnă, iarnă și primăvară; parcă îi și vedeam cum stau împăturiți în șifonier, căpătând noi puteri magice și pregătindu-se pentru momentele când aveau să fie folosiți iar.

Vara asta a început altfel decât cea din anul trecut. În afară de Tibby, care urma să se înscrie la un curs de artă cinematografică la un colegiu din Virginia, noi, celelalte fete, am crezut că vom rămâne acasă. Eram foarte curioase să aflăm cum „se descurcă“ Pantalonii Călători atunci când nu au unde să călătorească.

Dar, cum nu există pe lume un plan pe care Bee să nu își dorească să îl schimbe imediat, vara noastră nu a fost cătuși de puțin așa cum ne-am așteptat.

Oh, fie-ți milă de sufletul

celui ce-a iubit!

Lordul Byron

Bridget stătea pe podea, în camera ei, iar inima îi bătea nebunește. Pe covor erau împrăștiate patru plicuri cu timbre de Alabama, avându-i ca destinațari pe Bridget și pe Perry Vreeland. Scrisorile erau de la Greta Randolph, bunica ei din partea mamei.

Prima scrisoare era veche de vreo cinci ani și prin ea erau invitați să participe la o slujbă ținută în memoria lui Marlene Randolph Vreeland, la biserica metodistă din Burgess, în statul Alabama. Cea de-a doua scrisoare era de acum patru ani și îi anunța pe Bridget și Perry că bunicul lor murise. În plic mai erau și două cecuri, fiecare de câte o sută de dolari; nici unul nu fusese încasat. Mai era atașată și o explicație, cum că banii le fuseseră lăsați de bunicul lor, prin testament. A treia fusese trimisă cu doi ani în urmă și conținea arborele genealogic detaliat al familiilor Randolph și Marven. În partea de sus a paginii, Greta adăugase câteva cuvinte:

A doua vară a Pantalonilor Călători!

17

Asta este moștenirea voastră". Ultima scrisoare data de acum un an și îi invita pe Bridget și Perry să vină în vizită la bunica lor oricând aveau puțin timp.

Bridget nu văzuse și nici nu citise vreuna dintre scrisorile astea până acum. Le găsisse în biroul tatălui său, alături de certificatul ei de naștere, carnetele de note și fișa medicală, de parcă i-ar fi aparținut ei, ca și cum ar fi vrut, cândva, să i le dea ei.

Când intră în camera lui, mâinile îi tremurau puternic. Tatăl ei abia venise de la serviciu; era așezat pe pat și se descălța, așa cum făcea în fiecare zi. Când era mică, lui Bridget îi plăcea să îl ajute ea, iar el obișnuia să îi spună că acela era cel mai frumos moment al zilei. Chiar și pe atunci, ea era îngrijorată că în viața tatălui ei nu erau prea multe lucruri de care acesta să se poată bucura.

– De ce nu mi-ai dat astea până acum?

Se apropie un pic, atât cât el să își poată da seama despre ce era vorba.

– Sunt pentru mine și pentru Perry! îi strigă ea din nou.

Tatăl ei o privea de parcă de-abia o auzea. De fapt, tatăl ei o privea așa mereu, oricât de tare ar fi tipat la el. Îi trebui ceva timp ca să își dea seama ce îi flutura Bridget pe sub ochi, apoi clătină încet din cap:

– Știi bine că eu nu vorbesc cu Greta. Te-am rugat să nu iei legătura cu ea!

Din tonul lui, lucrurile astea păreau simple și evidente pentru oricine, nicidecum importante.

– Dar sunt ale mele!

Pentru ea *erau* importante. Ba chiar foarte importante.

Tatăl ei era obosit. Oricum el își ducea viața undeva foarte departe, în adâncul ființei lui. Cuvintele ei ajungeau cu greu până la el; la fel de greu era și să vorbească.

– Tu ești minoră, iar eu sunt tatăl tău!

– Și dacă eu le vreau?

El îi privi în tăcere chipul furios.

Bridget nu avea chef să aștepte până se hotăra el să îi răspundă. Nu voia să fie el cel care stabilea direcția în care se îndrepta conversația.

– Ei bine, eu o să mă duc acolo! M-a invitat și o să mă duc!

Cuvintele îi țâșniseră de pe buze ca din senin, fără să aibă timp să se gândească vreun pic. Tatăl ei se frecă nedumerit la ochi:

– Vrei să te duci în Alabama?

Bridget dădu din cap în semn de provocare. Între timp, tatăl se descălță de tot. Pentru prima dată, picioarele lui i se păreau foarte mici.

– Și cum intenționezi să faci tu una ca asta?

– Păi, e vară. Am și niște bani...

Tatăl ei se gândi puțin, dar nu reuși să găsească nici un motiv care să o împiedice să plece.

– Nu-mi place bunica ta și nici nu am încredere în ea, îi spuse în cele din urmă. Dar nu am de gând să te opresc să pleci.

– Bine faci!

Bridget se întoarse în camera ei, gândindu-se cum se sfârșise vara trecută și cum i se deschidea în față o nouă aventură: urma să plece într-o călătorie. E un sentiment plăcut să știi că trebuie să pleci undeva.

– N-o să ghicești niciodată ce s-a întâmplat!

Ori de câte ori auzea cuvintele astea venind de la Bee, Lena știa că trebuie să asculte cu mare atenție.

– Ce s-a întâmplat?

– Măine o să plec.

– Măine o să pleci?

– Plec în Alabama.

– Glumești, nu?

Întrebarea era inutilă, iar Lena știa lucrul ăsta foarte bine: doar era vorba despre Bee. Ea nu glumea cu chestii din astea.

– Mă duc să o vizitez pe bunica mea, îi explica Bee. Mi-a trimis niște scrisori.

– Când s-a întâmplat asta?

– Păi... adevărul e că mi le-a trimis acum vreo cinci ani. Adică atunci a trimis-o pe prima.

Lena rămase șocată la gândul că ei nu îi spusese nimic până acum.

– Eu abia acum le-am găsit. Tata nu intenționa să mi le dea vreodată.

Bridget nici măcar nu părea supărată. Faptul era deja consumat.